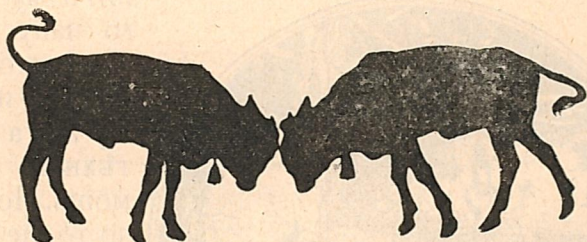

калъ голѣмиятъ братъ и тичалъ къмъ него, толкова по-бързо избѣгвалъ вълчиятъ храненикъ къмъ височинитѣ... При всѣка своя крачка, вълча козина покривала неговото тѣло. Гръбъ, гърди, рѣцѣ, глава... всичко зарунтавѣло... Вълчиятъ храненикъ настигналъ своитѣ вълци-другари и дружно полетѣли по волни горски долини и пушиняци...

Върналъ се дома си ловецѣтъ-индиецъ. Разказалъ всичко на сестра си и дълбока жалость и тъга ги обхванали. До самата си смрътъ тѣ се измѣжвали, за гдѣто захвърлили братчето си и го оставили хранениче на вълчата глутница...

Г. Пѣйчевски.

Истински приятелъ.

Ибраманъ и Бѣлка, куче и котка, бѣха най-добритѣ приятели на свѣта. Тѣ играяха заедно безъ да се хапятъ или дращятъ, едяха отъ една и сѣща паничка, спѣха въ едно легло и драго ставаше на човѣка да ги гледа заспали колѣно до колѣно, коткато като подпрѣла розовата си муцунка върху дебелия кракъ на своя другаръ.